

בע"ה א' בסיון תשע"ז

26/05/2017

גליון מס' 2999

פרשת במדבר

"נשא את ראש בני קהת.. כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד.. זאת עבדת בני קהת..
והורידו את פרכת המסך.." (במדבר ד', ב'-ה').

עבודתם של הלוויים המשרתים בקודש, מוגדרת ומחולקת על פי נושאים לראשי המשפחות.
הוראות הביצוע לכל משפחה מפורטות לעין כל.

הפטור שקיבלו הלוויים מההתעסקות בחולין והשירות בצבא, אינו מקנה להם את הזכות
להחליט מרצונם הטוב, כיצד לשרת בקודש. עבודתם אינה נשמרת בגדר 'סוד מקצועי',
אלא ההפך היא שקופה לציבור.

זכות זאת- מחייבת אותם בעמידה ביעדים ובשקיפות מלאה מול שאר השבטים במבחן
השוויון בנטל.

(עיון בפרשת השבוע)

"במדבר- אומרים אב הרחמים. במוצאי שבת אין אומרים ויהי נועם ואתה קדוש"
(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

שיעור פרשת השבוע: יניב עקיבא

שבת פרשת במדבר		ימי החול	
הדלקת נרות	19:17	זמן תפילין /טלית	04:38←04:41
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:08←09:09
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה משניות וערבית	19:25
שיעור- הרב ארי	18:00	שקיעה	19:41←19:38
צאת השבת	20:15	ערבית	20:10

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת
שלום

הקדשת הלויים, פדיון הבכורות ואלולי פרשנות

חומש הפקודים פותח במפקד צבאי, כהכנה לכניסה לארץ, אשר הייתה אמורה להתרחש בסמוך לאחר המפקד, אלמלא חטא המרגלים. אלא שעם המפקד הצבאי, הסופר כל זכר מגיל עשרים, "כל יצא צבא בישראל", מגיע לפתע מפקד אחר שאין לו כל קשר לנושא הצבאי – מפקד הלויים והבכורות, הנמנים מגיל חודש ומעלה.

מאחר שהתרגלנו לקיומם של הלויים בעבודת המשכן, ודאי נופתע לגלות כי בכל פרשיות המשכן והקרבנות, כמחצית מהחומשים שמות וויקרא, הלויים אינם מוזכרים כלל (למעט הבלחה קצרה ולא מאוד ברורה בראש פרשת פקודי). הקדשת הלויים מוזכרת במפורש לראשונה בפרשתנו:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. הִקְרַב אֶת מִטָּה לְוִי וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְשָׂרְתוּ אֹתוֹ. וְשָׂמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרְתוֹ וְאֶת מִשְׁמֶרֶת כָּל הָעֵדָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן. וְשָׂמְרוּ אֶת כָּל כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן... (במדבר ג', ה-ח)

במחשבה שניה, לא קשה להסביר מדוע הלויים מוזכרים כאן לראשונה – הרי אין להם תפקיד בעבודת המשכן השוטפת, אלא רק במסעותיו במדבר, כפי שפרשתנו מבארת. אך מדוע דווקא הלויים נבחרים לתפקיד? התשובה לכך ידועה – לאחר מכת בכורות היו אמורים בכורות ישראל להתקדש לעבודה, אך בגלל שחטאו בעגל נלקח מהם מעמדם, וניתן לבני לוי שלא חטאו. בדומה לכך מטעימה פרשתנו:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם. כִּי לִי כָל בְּכוֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הַקְדַּשְׁתִּי לִי כָל בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד בְּהֵמָה לִי יִהְיוּ אֲנִי ה'... (שם, יא-ג)

אולם, שני קשיים עיקריים יש בתשובה זו. ראשית, בפרשתנו (וגם בבמדבר ח', טז-יט), מתוארת הקדשת הבכורות במכת בכורות והמרתם בלויים, אך הסיבה לכך איננה מוזכרת. מהיכן הגיע לכאן חטא העגל? כנראה, מפירוש רש"י (על ג', יב): "לפי שהיתה העבודה בבכורות, וכשחטאו בעגל נפסלו, והלויים שלא עבדו עבודה זרה נבחרו תחתיהם". פירושו מבוסס על דברי חז"ל: "עד שלא הוקם המשכן [...] עבודה בבכורות" (משנה זבחים יד, ד). המשנה מצביעה על הקמת המשכן כזמן השינוי, אך רש"י מעמיד את חטא העגל במוקד – הבכורות נפסלו לעבודה כאשר חטאו בעגל, והלויים זכו מן ההפקר משום שלא חטאו. המהלך הפרשני החז"לי שרש"י מאמץ כאן הוא רחב יותר, והוא מפוזר בהערות פרשניות קצרות ברחבי פירושו, אך לא נרחיב בכך הפעם.

לענייננו, לו הקושי היחיד בפרשנות זו היה שאינה כתובה בפירוש, אפשר לקבל בקלות את ההצעה של רש"י בעקבות חז"ל, שהרי עיקר המעשה הפרשני כאן הוא חיבור חלקי תצרף פזורים והשלמת פערם ביניהם. אבל יש כאן קושי חמור יותר, והוא שמצוות פדיון הבכורות נאמרת לראשונה עוד לפני מתן תורה, וליתר דיוק מיד אחרי מכת בכורות:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. קִדֹּשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֲדָם וּבְבֵהֵמָה לִי הוּא. [...] וְהָיָה כִּי יִבְאֵד ה' אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ וְלֹאֲבִתֶּיךָ וַיָּנִיחָה לָּךְ. וְהַעֲבַרְתָּ כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לַה' וְכָל פֶּטֶר שִׁגְרֵי בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָּךְ הַזִּכָּרִים לַה'. וְכָל פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בִּשָּׂה וְאִם לֹא תִפְדֶּה וְעֲרַפְתּוּ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנֵּיךָ תִּפְדֶּה. (שמות י"ג, א-ג)

כלומר, כבר במכת בכורות נראה שהבכורות לא יועדו לעבודה במקדש, אלא היו צריכים להיפדות. מן ההקשר נראה שכל הבכורות מוקדשים לה' ומלכתחילה היו אמורים להיות מוקרבים לו. אולם בכור בהמה טמאה אסור להקריב ולכן הוא נפדה בשה, ובכור אדם – מובן שאין מקריבים אותו ולכן גם הוא נפדה. כך יוצא שרק בכור

בהמה טהורה מוקרב בפועל. אם כן, נראה שפדיון הבכורות כאן הוא פדיון בכסף תמורת הקרבתם, ולא תמורת העבודה במקדש.

נראה אפוא שספר במדבר מפרש מחדש את הפרשה בספר שמות. הוא מתייחס במפורש להקדשת הבכורות לאחר מכת בכורות, אך מתאר שהלויים יחליפו אותם. מכך משתמע שהקדשת הבכורות היא לצורך עבודת המקדש, בניגוד לעולה מהקשר הפסוקים בשמות שהבכורות מוקדשים כביכול לקרבן, ונפדים. מדוע משנה ספר במדבר את אופי ההקדשה? לדעתי, הסבר הדברים כך הוא: לקראת המסע במדבר מתעורר צורך באנשים שתפקידם יהיה טיפול טכני במשכן ובכליו בזמן המסעות, פירוק, הרכבה, ושמירה שזרים לא יגעו בהם. לכך מגויס שבט לוי, אך גיוסו נתלה בפדיון הבכורות – לכאורה היו הבכורות אמורים לעבוד במשכן, אך הם הומרו בלויים "ראש בראש", ורק 273 בכורות שהיו עודפים על הלויים נפדו בכסף.

אלא שעם פרשנות מחודשת זו נשכחה הסיבה המקורית לפדיון הבכורות, וכעת מתעוררת השאלה מדוע נושלו הבכורות מעבודתם. לשאלה זו עונה רש"י באמצעות חיפוש הסיבה להעדפת הלויים. המקום שבו נבדלים הלויים מהעם, חטא העגל, הופך להיות הסיבה לנישול הבכורות מתפקידם בקודש, אף שאין זה כתוב במפורש.

אחד הדברים שהופך את תורתנו לתורת חיים היא היותה ספר מתפרש. בקריאה רגישה אפשר להבחין שגם התורה עצמה איננה סטטית. היא הולכת ומתפרשת עוד בתוך עצמה, לאחר מכן בשאר ספרי המקרא ובספרות היהודית לדורותיה. הפרשנות היא תהליך חי, שכל רובד שלו עונה על שאלות מסוימות ופותח שאלות אחרות. גלגולי הפרשנות של הקדשת הבכורות – מספר שמות לספר במדבר, ומשם לרש"י דרך דרשות חז"ל – הם רק דוגמה אחת לכך, על קצה המזלג.

אבי'צ' צברין

חודש סיון

אלה אנכרה..

י"א סיון – יום פטירתה של פרידה אייזנשטט ז"ל - אמם של לאה גיטמן ואיציק ברזלי	(תשמ"ו)
י"ב סיון – יום פטירתו של חברנו יעקב גיטמן ז"ל	(תשכ"ו)
י"ג סיון – יום פטירתו של בננו רז גולן ז"ל	(תשמ"ט)
י"ג סיון – יום פטירתה של גיזלה קסט ז"ל אמו של ישראל קסט	(תשמ"ט)
כ"ג סיון – יום פטירתו של חברנו אלי לוי ז"ל	(תשל"א)
כ"ד סיון – יום פטירתו של חברנו עזרא שטיינמץ ז"ל	(תשס"ה)
כ"ט סיון – יום פטירתו של חברנו אברהם (אייבי) כהן ז"ל	(תשס"ו)

תודה עניינית...

מתוך ראיון שערכה עפרה לקס לעיתון "בשבע" עם חברנו **דודה זהבי** - לציון 50 שנה למלחמת ששת הימים.

חוזרים לחפור תעלות

דודה זהבי הגיע לקיבוץ סעד במסגרת גרעין של בני עקיבא שנשלח בקיץ 1950 לחזק את המקום. מדינת ישראל הייתה אז בת שניים...

"הגענו בעקבות ההרגשה של חלק מהחברים המייסדים שזהו, לא יהיו עוד מלחמות, המשימה הציונית נגמרה. לכן הם עזבו את הקיבוץ".

בשנות החמישים, זוכר זהבי, סבלו אנשי הקיבוץ מגניבות חוזרות ונשנות של מסתננים. **"הם היו עוברים מעזה לחברון ובדרך היו לוקחים משהו, מכל הבא ליד, למשל צינורות השקיה. בכל ערב היינו מכניסים את החיטה הקצורה לתוך מבנה. ערב אחד לא עשינו כך וראינו שחתכו את השקים, שפכו את החיטה ולקחו את השקים איתם. מדובר היה ב-40-50 שקים".**

אבל לצד הפגיעה הכלכלית הזוחלת והממושכת היו גם נפגעים בנפש. **"פעמים רבות כשהפדאיונים היו עוברים דרכנו, הם היו מניחים מוקשים. כשהחברים היו יוצאים לשדות, הם היו נפגעים. שני חברים נהרגו מזה. היו כאלה שנקטעו להם הרגליים. אנחנו מזכירים את הנופלים האלה בכל שנה".**

בתקופת טרום המלחמה, מספר זהבי, חזרו החברים וחפרו עמדות ותעלות קשר, כמו פעם. **"לא היו לנו מספיק מכשירי קשר, אז הנחנו צינורות אלומיניום ודיברנו לתוכם".**

באחד מימי ההמתנה נעשה קריר וזהבי הלך לביתו להביא סוודר. **"לפתע החלה ההפגזה, קפצתי לתוך התעלה הקרובה ואז פגז נפל סמוך מאוד אליה ולביתי, חשבתי לעצמי, איך כל מה שבנית יכול ליהרס בשנייה".**

כבר בתחילת המלחמה הודיע הרדיו המצרי שקיבוץ סעד נכבש, אבל האמת הייתה כידוע לגמרי אחרת. גם עזה וגם סיני היו עתה בידי ישראל. **"כל האיומים פסקו. הייתה לנו הרגשת ביטחון. אחר כך היישובים בגוש קטיף נבנו והערבים מעזה התעסקו איתם. אנשים שם שילמו בחייהם".**

מבחינתך הם אכן היו השכפ"ץ של הדרום? **"לא חשבנו על זה ככה. היו לנו איתם קשרים מצוינים, גם קשרי עבודה וגם משפחה. אם הם נתקעו בדרך הם נכנסו אלינו".**

זהבי התקשה לעצור את דמעותיו. **"כאב לנו מאוד כשפינו אותם, הם היו חלוצים אמיתיים. וצריך לכתוב את זה שיש בהם כאלה, כמו קרוב משפחה שלי, שהלכו לבנות את ביתם שוב על הגבול עם מצרים בשוב נווה. זה מדהים".**

האיומים מעזה חזרו?

"אני לא חי כל הזמן בתחושה של פחד וחרדה או כוונות, אבל כן, המציאות השתנתה. היום ברצועת עזה קיים מאגר עצום של נשק, וזה לא בשביל לבנות בתים.. ממשלת ישראל לא נותנת לנו לחלום וכמה פעמים בשנה יש אצלנו תרגילים בטחוניים".

ירושלם fe

כתבה : רותי פינקלשטיין לרגל יום ירושלים תשכ"ז

ירושלים היא לי מקום בו נולדו אבותיי, בו נולדתי גם אני. מקום בו עברו עלי ימי ילדותי ומרבית נעוריי. ירושלים שלי זה אותו ספרדי המעיר בכל בוקר לתפילת שחרית, ובקולו החזק והמתנגן מעיר את כל השכונה. ירושלים שלי זה חלב של עיזים שקונים מערבי הבא עם עדרו וחולב ישר לתוך הסיר, והחלב חמים והריח... זו כובסת הבאה בשלוש לפנות בוקר, ועצי הסקה ודוד נחושת רותח והרבה הרבה עבודה, יום שלם של כביסה התלויה לבסוף, ומתנופפת ברוח לקישוט השכונה. זו אמבטיה חמה אחת לשבוע לכבוד השבת, ואבא המוריד עצים מהבויזם (הגבוה), כדי לחמם את המים.

זו פעילות עניפה בבני עקיבא עם ציפייה מתמשכת – משבת לשלישי וחוזר חלילה- לפגוש שוב חברים וחברות. זו הליכה בלילות שבת מתפילה בסניף כשהסידור בידי, וילדים חרדים מנסים לשפוך עלי מים כי...??? זו שכונה שגרים בה זה בצד זה חרדים, דתיים וסתם יהודים, זה ויכוח של אבא עם השכנים על מקום תליית הדגל ביום העצמאות, מלפנים או מאחור.

זה בית בו יכולתי לשכב במיטה לקול הרינה והתפילה העולה מבית הכנסת שהוקם בקומה הראשונה מתחת. זה בית כנסת במאה שערים בו מתפללים באידיש ואנו הקטנים מוצאים מקומנו בימים הנוראים, בחוף בריצה אחרי "משוגעי ירושלים". זה גנבים המנסים מידי פעם לפרוץ לחנות קטנה בשכונה כשדיירי השכונה מצליחים בצעקות לגרשם, אבל אינם מצליחים לגרש את הפחד מלבי שעות ארוכות עד עלות השחר.

ירושלים שלי זה "מגרש ספורט" בדמות כביש צר – ראשי בשכונה, שאותו אנחנו חוסמים ע"י חבל לקפיצה לגובה ומורידים אותו כשמכונית מתקרבת. זה בית ספר שבגמר ההפסקה צועדים בשורות לצלילי המוסיקה עד לכיתות. זה מוניות הנראות בשכונה רק כשיש חתונה. זה שדכן זקן הנשען על מקל, מטפס ועולה את כל המדרגות, משקפיים עבות לעיניו ומחפש את הכלות המיועדות בביתנו.

זה ריצה ל"כביש החדש" כדי לראות את מכוניות הבריטים העוברות שם ולקבל מדי פעם ממתק בראש מחייל שאולי הזכרנו לו את ילדיו שמעבר לים. זה מצב צבאי בעיר, כשגדר תיל חוצה את העיר לשניים. הגברים מהעבר האחד ונשים והטף מהעבר השני. זה אחות חולה שצריך להזעיק רופא עבורה ולילה ועוצר, וגברים אין, ואמא מעיזה לצאת החוצה עם מנורה בידה ולבקש עזרה. זה התקפות של האצ"ל על הבריטים ויריות הנשמעות כה קרוב ואני בפינת הבית בחשיכה אומרת – כעצת אמא: "שמע ישראל". זו שריקה מבית המרחץ המציינת את כניסת השבת.

ירושלים שלי היא ביקורים תכופים אצל סבתא בבתי מחסה, היא תפירת מעיל והרבה מדידות אצל חייט בעיר העתיקה (יהודי או ערבי?). זה סיפורים על סבתא היושבת בדרך לכותל, עם פחי מים כדי להשקות הצמאים. זה אבא המשכים קום, כדי להספיק לפני העבודה להגיע לעיר העתיקה ולקרוא לסבתא שעיניה כהו, את העיתון.

ירושלים שלי היא מלחמת תש"ח, זה מצור ותור למים, וסבתא נפטרת בין החומותיים וזוכה להיקבר בהר הזיתים כשהירדנים כבר יורים. זה משחק בתרמילי כדורים, זה כוס מים לחפיפת הראש והרבה הרבה כינים רוחשות. זה אבא העובד בתחנת עזרה ראשונה ויודע תמיד מי נפגע. זה שינה משותפת של שכנים רבים בבית הכנסת והפגזה קשה בחוץ, ובבוקר יש בתים שכבר אינם...

זו אחות שנפצעה ואמבולנס מבהיל, ואח וגיס החוזרים מגודלי זקן ובגדים מרופטים שלא ירדו מעליהם ימים רבים. זה חבר שנהרג מפגז ששיחק בו, יומיים לפני היותו בר מצווה. זו בריחה אל מחוץ לעיר, משחקים בבוסתנים שננטשו, מערות, ואיסוף עצים לתנור הבישול שאבא הכין, זה עלי גפן ועוד מטעמים.

ירושלים שלי זו אמא שלי הנספית בדליקה שפרצה בבית בראש השנה שלאחר המלחמה, ואני אז בת עשר. זו ילדות של יתמות אך למרות זאת תוססת ומלאת חיות. זה בית, שכונה, חבורה, ספורט, תנועה וכיתה, מריבות ואהבות, ומה לא בירושלים שלי?

לאן נטיף השבת?

לאחרונה, נעשתה בסעד פעילות ברוכה בתחום שיפור המגורים, כבישים, גדרות בטיחות, מקומות מוסדרים לפינוי אשפה ועוד... דווקא על רקע זה, קשה לראות עזובה בכמה פינות "שלא רואים אותן"...

כשאתם יוצאים לטייל בשבת – מדושני עונג, צאו לבקר לשם שינוי בבית הספר הישן בצדו המערבי. לא תאמינו שאתם גרים ביישוב מסודר ומטופח. לא אפרט – התרשמו אתם!

כמו כן, באזור המוסך הישן וסככות הטרקטורים, מתרומם תל אשפה – תשלובת של שברי כלים, אדמת קוצים ועוד.. כתוצאה מפינוי שטח של הגד"ש – ממש לא יאומן!

לקינוח, הנכם מוזמנים לבקר במגורי התאילנדים לשעבר, אם תצליחו להזיז את הקוצים, אולי תגלו את הבתים שהיה ניתן להשמיש אותם... קשה להבין את האחראים על כיבוי אש שלא חוששים ממקומות אלו העלולים להתלקח בקלות! עייפים אך לא מרוצים, חזרו לבתיכם המטופחים ונחו מנוחת שבת ב"סעד היושבת גנים".

ראי סימאקין

"האן האמלחער" הנדמנות אחרונה לביקור

יהיה פתוח בשבת הקרובה ובחג השבועות בין השעות 13:00-9:00 ו אחה"צ משעה 17:00 וייסגר לביקורים לאחר חג הביכורים. מוזמנים להגיע!

מריט צרפתי וליט 70

מהנצח ברכת

חג השבועות הוא חגם של הרפתנים, הפרות והמחלבות. והרי ידוע לכל יהודי שהחג מקודש בסעודה חלבית. מקור המנהג הוא כנראה ברבנו אביגדור צרפתי מבעלי התוספות אשר חי במאה ה-13 והמנהג היה נפוץ בקרב יהדות אשכנז ולקוח מפסוק בשיר השירים "דבש וחלב תחת לשונך". במשך השנים "אימצו" גם הספרדים מנהג זה {חבל שהאשכנזים לא השכילו לאמץ את מנהג הספרדים בפסח}. כמוכן חלב בגימטריה זה 40 וזה משול ל-40 יום שמשא היה על הר סיני.

את שנת 2016 סיימנו כרפת המניבה ביותר בישראל עם תנובה של 14706 חמ"מ {חלב מושווה מחיר} ו-14154 ק"ג חלב בממוצע לפרה.

בחג הפסח השתא התברכנו בשיאים חדשים. בחג האביב הגענו לממוצע של 48 ק"ג חלב לחולבת בממוצע ליום, שהיה במשך מספר ימים בחג. בביקורת החלב של חודש אפריל שהייתה למחרת "שביעי של פסח" הגענו לתנובה של 49 ק"ג חלב ממוצע לחולבת. מספר גורמים השפיעו על התנובה הגבוהה. מזג אוויר יבש נטול חום קיצוני ומנת פסח המורכבת מתחמיץ תירס ושחת דגן צעיר עם רמות אנרגיה גבוהות. אולי נמשיך לתת מנה נטולת חמץ כל השנה ונזכה לראות תנובות גבוהות כל השנה.

בחודש ניסן הגענו "לשיא" נוסף של 340 פרות בחליבה. המכון שלנו כבר "צר" מהכיל את כמות הפרות הזו והחליבות מתארכות ומתארכות ומקשות על החולבים.

עם בוא שלהי האביב ועליית הטמפרטורה, הצפיפות שאפיינה את הסככות שוב אינה מתאימה לחודשי הקיץ. שם אנו מרווחים לפרה את שטח הרביצה כדי שתוכל בנחת להעלות גרה ולקרר את עצמה בצורה יעילה יותר. כמו כן התארכות החליבה אינה מאפשרת צינון נאות לבהמות. על-כן נאלצנו "להיפרד" ממספר פרות לא מבוטל, אפילו כאלה עם תנובות של 40 ליטר חלב ליום, עקב חוסר מקום בסככות.

את קציר התחמיץ סיימנו עם יבולי שיא השנה. החיטה נקצרה בשלב מעט מוקדם עקב אילוצים. כך שלמרות הנביטה המאוחרת {סוף דצמבר} הקור, כמות הגשם ופיזור המשקעים קיבלנו יבול גבוה מאוד. סה"כ קצרנו כ-800 דונם ביבול ממוצע של כ-900 ק"ג חומר יבש לדונם.

והדבר האחרון הוא עתידה של הרפת. נמצאים אנו בקצה גבול היכולת שלנו לייצר את המכסה שעומדת על 4,276,000 {קיבלנו תוספת השנה של כ-170,000 ליטר ואנו מייצרים קרוב ל-4,500,000 ליטר. הנהלת המשק תהיה חייבת לקבל החלטות בטווח הקצר לגבי ההשקעה ברפת. שאמורה לכלול מכון חליבה חדש, כדי שנוכל להתמודד בעתיד עם הגידול במכסה שצפוי בשנים הקרובות.

אלוהי שיהיה

לרנוי צימאליסטה ברכות לראש סיומ מסלול קורס מדריכות חי"ר

בהצלחה בהמשך הדרך - קהילת סעד

הודעה

בשבת הבאה פרשת נשא לא ייצא העלון עקב חג השבועות.

מנהל הקהילה

שישו את ירושלים גילו בה

לרגל יובל לשחרורה ואיחודה של העיר, שלוחה ברכת מזל טוב לכל הירושלמים שבינינו. לפני שבועיים, זכיתי להצטרף, יחד עם הורים נוספים לחוויה מיוחדת של פעם בחמישים שנה. כל תלמידי בית הספר שלנו מא' ועד ט' עלו לעיר הקודש, כשגולת הכותרת הייתה צעדה משער ציון אל הכותל בשירה וריקודים. נדמה לי, שההתרגשות והשמחה ילוו את כל מי שהיה שם, תלמידים, מורים והורים עוד זמן רב ויצרבו את החוויה הזו בזכרוננו. אשרינו שזכינו לשמוח בשמחתה של ירושלים ותודה לכל המנהלים והמורים שחלמו, יזמו והוציאו לפועל.

"דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם"

בשבת בר המצוה של בני ממשפחתון הדר, ציינו את חזרתו של המשפחתון למעונו המשוּפֵּץ. אכן, זכינו למתנה גדולה ממוסד החינוך וכעת זוכים ילדי המשפחתון ומשפחת גלס למגורים התואמים את התקנים המקובלים בשנות האלפיים. נאחל, שהבית הפיזי ירחיב את הדעת והלב של משתכני המשפחתון. תודה גדולה לכל העוסקים במלאכה, ואציין במיוחד את מוישלה גינזברג, שמואל גלס וגדי סמואל שליוו את התהליך מקרוב. לצערנו, ורד ושמואל מסיימים בקיץ את עבודת הקודש במשפחתון, אחרי ארבע שנים של עשייה ללא גבול למען הילדים וממשיכים בדרכם. יישר כח גדול על כל פועלכם בשקט ובצניעות. בבוא העת, ניפרד כראוי. בימים אלה, נערכים במפעל להכשרת ילדי ישראל, לאיתור משפחה חדשה אשר תחליף את ורד ושמואל.

ברוך שעשה לנו נס

כידוע, בליל ל"ג בעמר, מעדה כליל רסיסטל, בעת משחק ב"תיבת עופרים", ובנס גדול ניצלה. ברכת רפואה שלמה במהרה לכליל ולהוריה. חשוב לי לעדכן, שלמרות שהתיבה נבנתה על ידי משרד החינוך ובהתאם לתקנים המקובלים, כבר למחרת ביצענו סיור עם ממונה הבטיחות, ניתחנו את הסיכונים בשטח ובאותו היום נכנסנו לביצוע הפעולות שנדרשו. מי ייתן ולא נחוה אירועים כאלה. מוזמנים לשוב וליהנות מקסמה של התיבה.

שיתופי פעולה עם המחלקה לשירותים חברתיים במועצה

כידוע, אנחנו פועלים כל העת יחד עם מחלקת הרווחה במועצה לקבלת שירותים שונים, אשר ניתנים לתושבים. הפעם, אני מבקש לפרסם את השירות של "עמך" על מנת שמי שזכאי ורוצה, יוכל להנות ממנו. "עמך" - הוא מרכז לתמיכה נפשית וחברתית לניצולי שואה, המציע מגוון רחב של שירותים ופעילויות ייחודיות להתמודדות עם הצרכים הנפשיים והחברתיים של ניצולי השואה. עמותת "עמך" מספקת לפונים אליה ייעוץ פסיכולוגי מקצועי למצבים שונים של מצוקה. הטיפול יכול להתקיים בביתו של המטופל. המעוניינים בשירות יפנו ל"עמך" מספר הטלפון 08-6270224. כמו כן, ניתן להתקשר לשרונה העו"סית שלנו לקבלת פרטים נוספים (050: 2201541).

בדיקות גז

כפי שפרסמנו בתיבות הדאר, ביום ראשון יתחיל טכנאי גז מטעם חברת הגז המספקת לנו את הגז, לבצע בדיקות פרטניות בכל דירה. בדיקה זו מחוייבת להתבצע על פי החוק, אחת לחמש שנים וללא קיומה, לא יכולה החברה לספק גז. הבדיקה מתבצעת מחוץ לבית ובתוכו ולכן אל הטכנאי יתלווה נציג הקיבוץ, ידידיה וויזל, שגם יבצע את התיאום הטלפוני עם בעלי הבתים. ייעשה מאמץ להודיע ערב קודם, אך נבקש את גמישות הציבור ושיתוף

הפעולה כדי לסייע בביצוע הבדיקות. עלות למשפחה 20 ש"ח, אלא אם כן יש להחליף חלקים ואז החיוב ייעשה בהתאם למחירון שפורסם.

משבר המצילים

לא ברור לנו מדוע, אך ישנו קושי גדול מאוד באיתור מצילים לעונת הקיץ. "צרת רבים נחמת שוטים"... ואנחנו באותה סירה יחד עם עוד ישובים. הדר סוברי, מנהלת הבריכה והילה אור, מנהלת מש"א עוסקות יום יום, במהלך החודש האחרון בניסיון לאייש את צוות המצילים לעונת הרחצה הקרבה. תקוותי שבעזרתו יתברך, יימצא הפתרון ונוכל לפתוח את העונה כמתוכנן. אם מישו מכיר מציל/ה טובים, שיפנה להדר.

שמח תשמח רעים האהובים...

נטע קראוס ובח"ל הרן הודיעו על כוונתם להינשא בשעה טובה ומוצלחת. החתונה תתקיים בע"ה, ביום שישי ג' באלול, 25.8, ברוחמה. מזל טוב לזוג הצעיר, להורים המאושרים נורית ואלי ולכל המשפחה.

שבת שלום ושנזכה לקבל את התורה באהבה

נחל

תודה

לקהילת סעד המיוחדת והיקרה מאד!

בהזדמנות זו אני חייבת לומר תודה, ראשית על כך שקיבלתם אותי במאור פנים ובאהבה..

שמחה על הזכות להיות חלק מכם, ותודה נוספת על התמיכה, החיזוק והאווירה הטובה שאתם משרים עליי..

בע"ה זכיתי להינשא בשמחה רבה, בזכות ההשתתפות שלכם בחתונה וגם בלב! תודה לכל אחד ואחת מכם,

אוהבת ומעריכה מאד.

אסתר לוי

אחות המרפאה

אירוע סיום שנת ה-70

לפניכם פרטים על אירוע סיום שנת השבעים שלנו, על מנת שתוכלו להיערך בהתאם: בי"ב בתמוז תשע"ז 6.7.17
בשעות ערב (זמנים מדויקים בהמשך), נקיים את אירוע הסיום של שנת השבעים.

בתוכנית - ההצגה: "אגדת באר הכפר".

ההצגה נכתבה במיוחד לאירוע ע"י צוות כותבים משלנו שעבד עם להב תימור בשנה האחרונה.

שחקנים – אנשי הקהילה על כל גווניה. במאי- להב תימור. עיבוד מוזיקאלי וקליפים - רועי גולן.

נא שריינו את התאריך! מוזמנים כל חברינו ובנינו.

113 שמיט

"וזה שמחות תעשה לך ביכורי קציר חיטים..."

כל משפחות קהילת סעד מוזמנות להשתתף בטקס חג הביכורים שיתקיים בשדות החיטה

ביום ראשון, ג' בסיוון, 28.5. בתוכנית: 17:30 - נפגשים בשער של השדות לפעילות בתחנות לכל המשפחה.

במקביל למבוגרים יציאה מהמזכירות לסיור מודרך באוטובוס, בנושא "החידושים בשדותינו".

18:15 - תפילת מנחה בשדה. 18:30 - טקס חגיגי. 19:00 - סיום.

בואו בהמוניכם לבושים לבן, מצוידים במים קרים! אנו מבקשים להחנות את הרכבים מחוץ לשער השדות. הליכה רגלית של 3 ד' מהשער לאזור הפעילות.

מחכים לכולכם - צוות האיף הרק, תרבות וחינוך

אמיכל ואליא בייליה ולכל המשפחה, מילא טוב להולדת הבן
שתלכו לאושר ולנחת - קהילת סעד

אסתר אחות המרפאה, מילא טוב לרנא נישואייך ע"פ אושרי
שתלכו לבריאות, אושר, הצלחה ונחת - צוות המרפאה וכל קהילת סעד

אילנה ואמשה'ה אינצברג ולכל המשפחה, מילא טוב להולדת הנכד
בן אנטלי ולרוצי אינצברג - שתלכו לאושר ולנחת!

אתמר ואצידן אימס מילא טוב להולדת הבן
נכד אנצמי איינר ולרוני סנדלר, נין איובקד אולד
שתלכו לאושר ולנחת!

אצפרי ולצופר שלומי, אהדסה ולחנן אולן ולכל המשפחה
מילא טוב להולדת הנכדה - נינה בת לאייליה ואיובא ניר
שתלכו לשמחות ולנחת!

איובקד ואיצי'ק ברזלי, אלהא אטמן ולכל המשפחה
מילא טוב להולדת הנין, נכד אמירי ודובי מילר ולרבקה ויואק ברזלי
בן אלהא ואיצקא מילר - הרבה שמחה ונחת!

